

Kasse, skulle vi betale ham de Actier, der koste ham selv 90, med 92 pr. 100. Det vilde være en forunderlig Raangiver, der vilde laane Penge ud paa saadanne Betingelser, og jeg kan derfor ikke troe, at Nogen med Rette vil kunne sige, at dette Arrangement har noget af et Raans Natur. Da saaledes det, hvorfra man er gaaet ud, ikke kan siges at have været at hde et Raan, og Vilkaarene, hvorunder man er gaaet ind derpaa, heller ikke stemme med et Raans Natur, saa viser det Hele sig ikke at være et Raan, men derimod et yderligere Offer fra Kongeriget's Side, for at faae denne Verbaane istand, efterat de Offre, som lovlig kunde ydes fra Indenrigsministerens Side, vare bragte. Saaledes staaer Sagen. Om nu det Tab, som derved kan bevirkes, vil blive større eller mindre, er det en Selvfølge, at Ingen af os nu kan sige. Indenrigsministeren ligesom hans næstsidste Forgænger seer Alt, hvad der gaaer paatvers, i det klareste Lys, i det allerdeiligste Rosenkjaer; men naar det vendes paalangs, seer han det i et mørkt Lys. Han mener altsaa, idet han seer det i dette Rosenkjaer, at det er muligt, at man om 25 Aar kan slippe med et mindre Tab; han har ikke meent, at man kunde slippe uden Tab, uagtet han seer det i dette Rosenkjaer, men kun, at man kan slippe med et mindre Tab. Saa meget er givet, at de to Ministre, som have truffet dette Arrangement, begge have forudsæet, at det vil medføre Tab: Finantsministeren derved, at han for dette Tilfældes Skyld forlanger, at Indenrigsministeren skal hde ham, hvad der her i hans Brev fordres, og Indenrigsministeren i det Brev, hvori han svarer; thi han siger udtrykkeligt deri, at han „gaaer ud fra den Forudsætning“ — naar han gaaer ind paa, hvad Finantsministeriet ønsker — „at Finantsministeriet i det Hele taget vil lade sig det være magtpaaliggende ved de mange Midler, der staae til dets Raadighed, vedvarende at arbejde paa Opretholdelsen af Actiernes Cours.“ Han forudsætter altsaa, at der ved de mange Midler, som staae til Finantsministeriets Raadighed, maa arbeides vedvarende paa Opretholdelsen af Actiernes Cours, og han spør til, at naar dette skeer, kan han ikke troe, „at Prisen paa dette Papir i Længden skal kunne trykkes i nogen kjendelig Grad.“ Han forudsætter altsaa, at

Prisen vil blive trykket; men naar disse Anstrengelser af Finantsministeren blive gjorte, troer han ikke, at den vil trykkes i nogen kjendelig Grad. Man seer altsaa, at der efter Indenrigsministerens Mening skal bruges kunstige Midler fra Finantsministerens Side, for at Actierne ikke skal trykkes i nogen kjendelig Grad. Er det da ikke saa klart, som To og To er Fire, at der her fra de to Ministres Side er forudsat, at der vil blive Spørgsmaal om Tab? Naar det nu forekommer mig at være klart, at man ikke med Rette kan sige, at Reservecandets Midler ifølge de Skrivelser, der her foreligge, indstaae i Monarchiets Kasse som et Raan, og at man maa indrømme, at et Tab vil blive en Følge af Transactionen, samt at begge Ministre, der have truffet Arrangementet, have forudsat, at der vil blive et Tab derved, saa spørger jeg, om det ikke er soleklart, at den ærede forrige Indenrigsminister, som har truffet dette Arrangement, efterat have benyttet den fulde Myndighed, som var givet ham ved Lov til at garantere 4 pCt. af 8 Millioner Rd., derved yderligere har bragt større Offre, end det var ham tilladt — hvor store kan endnu Ingen sige — altsaa er gaaet ud over den Bemyndigelse, der var givet ham ved Lov, gaaet ud over den Berettigelse, han havde, gaaet ind paa at forpligte Staten for langt mere, end han havde Myndighed til at forpligte den for. Det blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Oppeermann), da der gjordes opmærksom paa den Besynderlighed, at Contracten med Sir Peto er ældre end det Brev fra Indenrigsministeren til Finantsministeren, hvori han erklærer at ville gaae ind paa de Betingelser, Finantsministeren har sat, at, hvad der var blevet bemærket, viste, at det egentlige Arrangement maatte være blevet truffet mundtligt. Vel anførte den ærede Rigsdagsmand, at Indenrigsministeren jo ikke vilde kunne skrive til Finantsministeren, at han vilde opfylde disse Forlangender, førend Accorden var sluttet. Dette kunde nu siges, dersom Indenrigsministerens Svar var et saadant, at det gik ind paa Alt, hvad Finantsministeren havde forlangt. Dersom det var en simpel Erklæring om, at Finantsministerens Fordring vilde han opfylde, vilde det kunne siges, at det kunde han